

13/7

Det tyska problemet

Förbundsförsamlingen i Bonn har preliminärt behandlat det fördrag mellan Tyskland och västmakterna som regeringarna slöt i maj; ratifikation kan inte ske förrän efter några veckor, sedan utskottsberedning av frågan ägt rum. Intrycket av den senaste debatten är att motståndet mot fördraget — som skulle göra Tyskland självständigt och allierat med Västern — i viss mån försvagats, även om den socialdemokratiska oppositionen fullföljes efter samma riktlinjer som förut. Då Adenauer betonar att samverkan med andra stora demokratier är Västtysklands enda möjlighet att vinna frihet och trygghet, lär de flesta ge honom rätt; som en önskedröm ter sig däremot hans ord om att återförening med Östtyskland vore en utsikt att räkna med som konsekvens av regeringens politik.

Den socialdemokratiska kritiken har avtrubbats genom det enhälliga antagandet av partiets förslag om krav på fyrmaktsförhandlingar — mellan USA, England, Frankrike och Ryssland — rörande östzonens

ställning. Sådana förhandlingar har också begärts i västmakternas senaste not till Sovjet. Möjligheten av fria val i östzonen är den huvudsakliga punkten på programmet. Det är inte uteslutet att förhandlingar kommer till stånd. Uteslutet är däremot att de skulle leda till resultat; fria val i östzonen, där diktaturen och avspärrningen dagligen skärps, är lika otänkbara som i Ryssland. Men om västmakterna än en gång visar sin förhandlingsvilja och ryssarna än en gång slår igen dörren, förlorar den socialdemokratiska agitationen — som bygger på allas längtan efter en snar återförening — mycket av sin slagkraft.

Fördraget mellan Västtyskland och västmakterna har i övrigt behandlats blott i en parlamentarisk församling: den amerikanska senaten har nästan enhälligt godtagit överenskommelsen. Det starkaste motståndet är att vänta från Frankrike; möjligt är att en tysk ratifikation väsentligt försvagar kritiken inom den franska representationen.